

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 21Co/171/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113211213  
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2014  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113211213.3

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobkyne: O. Z., rod. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom Z., K. XX, zastúpená: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. Hrdinov 163/66 proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35724803, o zaplatenie finančného zadostučinenia a prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11C/101/2013-19 zo dňa 07.06.2013 takto jednohlasne

### rozhodol:

Z r u š u j e sa rozsudok a vec sa v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

### o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 100,- Eur a nahradiť jej trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 58,58 Eur na účet jej právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 16,50 Eur na účet Okresného súdu Prešov v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku“..

Predmetom konania je nárok žalobkyne na zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 100,- Eur podľa § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že mal za preukázané splnené všetky procesné podmienky na vyhlásenie rozsudku pre zmeškanie bez nariadenia pojednávania, keďže žalovaný sa k žalobe nevyjadril. Písomné podanie zo dňa 02. 05. 2013 doručené súdu 06. 05. 2013 považoval prvostupňový súd za podanie podané neoprávnenou osobou, keďže súdu nebolo predložené splnomocnenie od žalovaného. Aj v prípade odstránenia tohto formálneho nedostatku žalovaný nesplnil svoju povinnosť, ktorú mu súd uložil podľa § 114 ods. 3 O.s.p. Jeho vyjadrenie totiž je len prejavom nesúhlasu s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, ale nie splnením procesnej povinnosti podľa § 114 ods. 3 O.s.p., keďže v zmysle citovaného ustanovenia mal v prípade nesúhlasu uviesť vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, prípadne predložiť listiny a označiť dôkazy.

Využil skrátenú formu písomného vypracovania rozsudku, posúdil nárok žalobkyne podľa § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa citovaného ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

Prvostupňový súd poukázal na to, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k 25C/61/2010 - 147 zo dňa 06. 06. 2010 bol zrušený rozsudok rozhodcovského súdu, ktorým bola žalobkyňa zaviazaná žalovanému zaplatiť svoj dlh zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 2.066,73 Eur spolu s príslušenstvom, pričom súd konštatoval porušenie zákona o spotrebiteľských úveroch.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal náhradu trov konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia úspešnej žalobkyni.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný.

Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Odvolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Žalovaný zastáva názor, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. K podanej žalobe sa v 15 dňovej lehote nevyjadril, avšak listom zo dňa 02. 05. 2013 súdu cestou právneho zástupcu uviedol, že nesúhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Vzhľadom na to, že súčasťou uvedeného podania nebola plná moc právneho zástupcu na zastupovanie žalovaného v konaní zastával názor, že ho mal súd postupom podľa § 43 ods. 1 O.s.p. vyzvať, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú mu určí, a teda v tomto prípade, aby doplnil plnú moc právneho zástupcu na zastupovanie v konaní. Až vtedy ak by si nespĺnil povinnosť podľa § 43 ods. 1 O.s.p mohol súd konať podľa § 43 ods. 3 O.s.p. a na predmetné podanie neprihliadať.

Poukázal na to, že súd nevyzval žalovaného na doplnenie plnej moci, odňal mu tým možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala.

V odvolaní ďalej uviedol že súd nemal zákonný dôvod na to, aby podanie zo dňa 02. 05. 2013 považoval za podanie neoprávnenou osobou, rovnako tak nemal splnené zákonom požadované podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania podľa § 115a ods. 1 O.s.p., keďže žiadal výslovne, aby bolo nariadené vo veci pojednávanie.

Zastáva názor, že rozhodnutie sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení súdu. Poukázal na to, že uzatvoril so žalobkyňou dohodu o úhrade pohľadávky v splátkach dňa 25. 03. 2008. Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie sporu, ktorý vznikne z tejto Dohody vrátane sporu o jej platnosť na všeobecnom súde považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku rozhodcovskej doložky. Mal za to, že Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu.

Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh zamietne alebo rozsudok zruší a vec vráti prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie bolo podané včas a k tomu oprávneným subjektom (§ 201 O.s.p. )zaoberal sa otázkou prípustnosti odvolania.

Podľa ust. § 202 ods. 1 O.s.p., odvolanie nie je prípustné proti rozsudku vydanému na základe uznania alebo vzdania sa nároku a proti rozsudku pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia, alebo z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že hoci zákon uvádza všeobecné pravidlo, že odvolanie nie je prípustné proti rozsudku pre zmeškanie (§153b), pripúšťa proti tomuto rozsudku odvolanie z dôvodu, že neboli splnené podmienky osobitne zakotvené pre vydanie týchto druhov rozsudkov v § 153b a

jednak procesné podmienky (podmienky konania), platné pre každé súdne konanie, za ktorých splnenia môže súd konať vo veci (§ 103). Druhým dôvodom na podanie odvolania proti týmto rozsudkom je, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pod nesprávnym právnym posúdením treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Je teda oprávnený (a povinný) zaoberať sa naplnením predpokladov pre vydanie rozsudku pre zmeškanie (podľa obsahu spisu) z úradnej povinnosti.

Pri splnení zákonnej podmienky podľa § 202 ods. 1 O.s.p. na základe podaného odvolania preto odvolací súd vec podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal bez nariadenia pojednávania, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa aj s konaním, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 a 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že nie sú dané podmienky ani pre potvrdenie a ani pre zmenu rozsudku súdu prvého stupňa, ale rozsudok je potrebné zrušiť.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1, 2, 3 O.s.p. nie je uplatneným odvolacím dôvodom viazaný. Je teda oprávnený (a povinný) zaoberať sa naplnením predpokladov pre vydanie rozsudku pre zmeškanie (podľa obsahu spisu) z úradnej povinnosti ako aj musí prihliadať z úradnej povinnosti na vady konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na konštatovaní splnenia podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. s aplikáciou ustanovenia 114 ods. 5 O.s.p.

Podľa ust. § 114 ods. 2 O.s.p., v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Podľa ust. § 114 ods. 3 O.s.p., ak to povaha veci alebo okolnosti prípadu vyžadujú, môže súd s výnimkou vecí podľa § 120 ods. 2 a § 153b ods. 5 uložiť odporcovi uznesením, aby sa k veci písomne vyjadril a v prípade, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Na podanie vyjadrenia určí súd lehotu.

Podľa ust. § 114 ods. 5 O.s.p., ak odporca bez vážneho dôvodu nesplní povinnosť uloženú uznesením vydaným podľa odseku 3, môže súd bez nariadenia pojednávania rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b; o tomto následku musí byť odporca poučený. Ustanovenia § 153b ods. 1 a ods. 2 písm. a) a c) sa nepoužijú.

Podľa ust. § 153b ods. 2 písm. b) O.s.p., rozsudkom pre zmeškanie možno spor rozhodnúť, ak žalovaný sa k žalobe a prílohám písomne nevyjadril do 15 dní odo dňa, keď mu boli doručené, hoci ho súd na to vyzval a poučil ho o následkoch nesplnenia tejto povinnosti (§ 114 ods. 2).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že súd môže rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b a podľa § 114 ods. 5 O.s.p. Podľa § 114 ods. 5 vtedy, ak odporca bez vážneho dôvodu nesplní povinnosť uloženú mu uznesením vydaným podľa § 114 ods. 3 len vtedy, ak o tomto následku bol odporca poučený. Vyjadrenie k žalobe patrí k právam žalovaného prostredníctvom ktorého sa žalovanému dáva možnosť brániť sa proti žalobcovmu nároku, uviesť skutočnosti preukazujúce opak žalobcových tvrdení, navrhnúť dôkazy. Zákon tak upravuje dva druhy rozsudku pre zmeškanie - podľa § 114 ods. 5 O.s.p. a podľa § 153b o.s.p. Rozsudok pre zmeškanie podľa § 114 ods. 5 o.s.p. je možné vydať v prípadoch, ak súd z povahy veci alebo z okolností usúdi, že žalovanému uloží povinnosť vyjadríť sa k žalobe uznesením v ktorom ho poučí o následkoch jeho pasivity. Ak sa žalovaný k veci nevyjadrí, môže súd rozhodnúť kontumačným rozsudkom bez nariadenia pojednávania. (§ 114 ods. 5)

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že po podaní žaloby 17.04.2013 vydal okresný súd 23.04.2013 č. k.11C/101/2013 - 14 rozhodnutie podľa ktorého podľa bodu I. výrokovej časti žalovanému uložil, aby „v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia sa k veci písomne vyjadril či súhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania“. V druhom výroku uložil povinnosť, aby sa v lehote 15 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia písomne vyjadril k žalobe a oznámil, či nárok uznáva, pripojil k vyjadreniu listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a v prípade, ak nárok uplatnený v návrhu v celom rozsahu neuznáva, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu. Poučil žalovaného v zmysle § 114 ods. 5 O.s.p., že v prípade, ak bez vážneho dôvodu nesplní povinnosť uloženú týmto uznesením, môže súd bez nariadenia pojednávania rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Ustanovenia § 153b ods. 1, 2 písm. a) a c) sa nepoužijú“. Uvedené uznesenie okresného súdu bolo doručené žalovanému 26.04.2013 do vlastných rúk. Dňa 06. 05. 2013 oznámil žalovaný prvostupňovému súdu, že žiada, aby súd nerozhodoval iba na základe predložených listinných dôkazov a vo veci nariadil pojednávanie. Prvostupňový súd po uplynutí 15-dňovej lehoty na vyjadrenie sa žalovaného k návrhu oznámením z 20.05.2013 oznámil, že v právnej veci žalobcu a žalovanej o zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 100,- Eur bude 07.06.2013 o 11.00 h v pojednávacej miestnosti č. dverí 316 okresného súdu „, verejne vyhlásený“ rozsudok vo veci samej. Zo zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku z 07.06.2013 vyplýva, že v danej veci bol okresným súdom vyhlásený rozsudok, ktorým súd zaviazal žalovaného „zaplatiť“ žalobkyni sumu 100,- Eur a nahradiť jej trovy právneho zastúpenia vo výške 55, 58 Eur na účet jej právneho zástupcu, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku“.

Zákonom ustanovená možnosť vydania meritórneho rozhodnutia v osobitnom druhu skráteného konania spočívajúceho vo vydaní rozsudku pre zmeškanie bez nariadenia pojednávania v prípadoch, keď žalovaná strana nenamieta (nerozporuje) žalobcom tvrdený skutkový stav ani oprávnenosť ním uplatneného práva, sleduje rýchle nastolenie stavu právnej istoty vo vzťahoch medzi účastníkmi konania pri zachovaní procesných oprávnení účastníkov konania, čo je v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy.

V prejednávanej veci prvostupňový súd využil osobitný druh skráteného konania spočívajúci vo vydaní rozsudku pre zmeškanie bez nariadenia pojednávania a mal za to, že žalovaná strana nenamietala žalobcom tvrdený skutkový stav. Písomné vyjadrenie zástupcu žalovaného považoval len za prejavenie súhlasu s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, ale nie za jej splnenie procesnej povinnosti podľa § 114 ods. 3 O.s.p. V prípade nesúhlasu mal uviesť vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu. Odvolateľ sa bráni, že síce sa k podanej žalobe nevyjadril v pätnásťdňovej lehote, avšak súdu oznámil, že nesúhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Mal za to, že ide o prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania.

Nečinnosťou žalovaného, keďže mu bolo doručené uznesenie podľa § 114 ods. 3 O.s.p. zákon umožňuje súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, ak boli splnené zákonné predpoklady. Povinnosťou žalovaného je vyjadriť sa k veci a uviesť vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu a pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. To znamená, že žalovaný vo svojom písomnom podaní musí uviesť skutkové okolnosti, na ktorých buduje svoju obranu proti žalobe aby súd mohol stanoviť okruh sporných skutočností, ktoré budú predmetom dokazovania. Preto možnosť vydania rozsudku pre zmeškanie postupom ako zvolil prvostupňový súd je podľa názoru odvolacieho súdu možné nielen vtedy, ak sa žalovaný nevyjadril k žalobe, ale aj v situácii ak vo vyjadrení neuvedie skutočností, na ktorých stanovil svoju obranu proti uplatnenému nároku, aspoň v základných obrysoch musí uviesť rozhodné skutočnosti, na ktorých postavil svoju obranu. Zákon v ustanovení § 114 ods. 3 O.s.p. sankcionuje nečinnosť žalovaného a jeho neochotu prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania.

Preto nemožno súhlasiť s odvolateľom, že jeho vyjadrenie zo dňa 02. 05. 2013 možno považovať za vyjadrenie sa k žalobe v súlade s výzvou prvostupňového súdu postupom podľa § 114 ods. 3 O.s.p.

Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci došlo však k možnosti odňatia žalovanému konať pred súdom. Z nasledovných dôvodov. Vo veci bol verejne vyhlásený rozsudok dňa 07.06.2013. Na

č.l. 16 spisu je založený písomný pokyn sudcu prvostupňového súdu určený súdnej kancelárii, aby na úradnej tabuli súdu bolo oznámené, že rozhodnutie v danej veci bude vyhlásené 07. júna 2013 o 11. hodine, v pojednávacej miestnosti 316. Nie je zrejmé, kedy tento pokyn bol súdnej kancelárii doručený, kedy a kým bol tento pokyn prijatý, spracovaný (opísaný, porovnaný, vypravený) ani to, ako bol realizovaný (vykonaný) - kto a kedy zabezpečil jeho oznámenie vyvesením na úradnej tabuli súdu. Z ničoho nemožno vyvodiť, že súdna kancelária predmetný pokyn skutočne aj urobila. Na tom nič nemení ani písomné vyhotovenie oznámenia (označené ako „upovedomenie o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia“) o tom, že sa bude konať verejné vyhlásenie rozsudku (č.l. 17 spisu), Obsah spisu ako celok, i tieto jeho konkrétne označené súčasti nedávajú totiž žiadny podklad, ktorý by odvolaciemu súdu umožňoval prijať záver, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli prvostupňového súdu. Obsah spisu v dôsledku toho neumožňuje ani posúdiť, či bola zachovaná lehota vyplývajúca z § 156 ods. 3 O.s.p. Povinnosťou prvostupňového súdu bolo zachovať zákonom stanovený postup oznámenia miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku, k čomu však podľa obsahu základného spisu nedošlo. To malo za následok predovšetkým znemožnenie samotnej účasti žalovaného na verejnom vyhlásení rozsudku - verejnom oboznamovaní súdu o tom, ako rozhodol (aké konkrétne výroky vyslovil) a z akých dôvodov. Tento nesprávny procesný postup prvostupňového súdu mal pre žalovaného ďalší negatívny procesný dôsledok v tom zmysle, že súd mu nevytvoril procesnú možnosť kontroly, či jednotlivé výroky rozsudku, ktorý mu bol doručený v písomnom vyhotovení, sú v plnom rozsahu totožné s verejne vyhlásenými výrokmi rozsudku, a či snáď neboli prípadne dodatočne zmenené (podľa § 156 ods. 4 O.s.p. je totiž súd viazaný vyhláseným rozsudkom a vyhlásený rozsudok nemôže zmeniť, i keby si neskôr uvedomil, že rozhodol nesprávne). Prvostupňový súd teda uvedeným chybným procesným postupom (nedošlo k oznámeniu miesta a času vyhlásenia rozsudku v zmysle cit. § 156 ods. 3 O.s.p.) nevytvoril žalovanému zákonom predpokladanú procesnú možnosť účasti na verejnom vyhlásení napadnutého rozsudku.

Verejné vyhlásenie rozsudku patrí k ústavným princípom právneho štátu. Konštatovanie, že rozsudok bol vyhlásený verejne, predpokladá aktívny postup súdu, t. j. súd musí dať verejnosti najavo, že rozsudok vyhlási. Ústavná požiadavka verejnosti vyhlásenia rozsudku teda nie je splnená už tým, že samotné vyhlásenie rozsudku prebieha v pojednávacej miestnosti, ktorá je prístupná verejnosti, ak súd pred týmto vyhlásením neurobil úkon navonok smerujúci k oboznámeniu (informácii) verejnosti s takýmto vyhlásením (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 121/2009.)

Verejné vyhlásenie rozsudku je úkon súdu, ktorý je z hľadiska vecného, časového, miestneho a personálneho neopakovateľný a nezameniteľný s iným úkonom súdu. Ak súd účastníka neupovedomil zákonu zodpovedajúcim spôsobom o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, odňal mu možnosť pred súdom konať, táto procesná vada konania je odstrániteľná len zrušením rozhodnutia vydaného v konaní, v ktorom k nej došlo (R 14/2010).

Vyhlásením rozsudku konanie nekončí a ešte aj pri verejnom vyhlasovaní majú účastníci konania procesné práva a povinnosti. Ide tu o úkon súdu, ktorý je z hľadiska vecného, časového, miestneho a personálneho neopakovateľný a nezameniteľný s iným úkonom súdu. Z hľadiska vecného ide o to, že pri verejnom vyhlásení rozsudku má účastník, ak boli dodržané podmienky oznámenia vyhlásenia tohto rozsudku, možnosť uplatniť procesné práva smerujúce k ochrane pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti a tiež práva zabezpečujúce účastníkovi možnosť kontroly súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníkovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný, a ak áno, akým rozsudkom - akými konkrétnymi výrokmi - je viazaný). ( porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 Cdo 54/ 2011

Ústava zaručuje nie teoretické a iluzórne práva, ale konkrétne a účinné, preto požiadavku verejného vyhlásenia rozsudku možno považovať za splnenú len vtedy, ak má verejnosť možnosť získať informácie o dátume a mieste vyhlásenia rozsudku tak, aby pri takomto zverejnení mohol byť prítomný ktokoľvek, kto má o to záujem, pričom vo vzťahu k účastníkom konania sa musí vychádzať z prezumpcie tohto záujmu

Ustanovenie čl. 142 ods. 3 Ústavy, ktoré obsahuje princíp verejného vyhlásenia rozsudku má povahu ústavného príkazu (povinnosti) pre všeobecné súdy - pokiaľ rozhodujú vo forme rozsudku - vyhlasovať tieto rozsudky vždy verejne. Pre nositeľov základných práv a slobôd má tento princíp povahu záruky, že všeobecné súdy ako štátne orgány nemôžu obmedziť ich právne postavenie v konaní pred nimi vyplývajúce z ich možnosti verejne sa oboznámiť s obsahom rozsudku a s jeho odôvodnením (právo na aktívne, faktické, pozitívne konanie štátu, ktoré má základ v ústave a jej princípoch). Pokiaľ ide o túto povinnosť, nie sú nijaké pochybnosti o tom, že je uložená všeobecným súdom na ochranu účastníkov pred tajným výrokom spravodlivosti, ktorý sa vymyká kontrole verejnosti, to znamená, že ide aj o takú povinnosť, ktorá je v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy súčasťou princípu právnej istoty (transparentnosti) v rámci všeobecného princípu právneho štátu. (porovnaj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 5/02).

Verejné vyhlásenie rozsudku nie je len formálny a samoučelný úkon. Jeho podstata má zásadný význam a spája sa s viacerými procesnoprávnymi dôsledkami. Vyhlásením rozsudku konanie nekončí a ešte aj pri verejnom vyhlasovaní majú účastníci konania procesné práva a povinnosti. Ide tu o úkon súdu, ktorý je z hľadiska vecného, časového, miestneho a personálneho neopakovateľný a nezameniteľný s iným úkonom súdu. Z hľadiska vecného ide o to, že pri verejnom vyhlásení rozsudku má účastník, ak boli dodržané podmienky oznámenia vyhlásenia tohto rozsudku, možnosť uplatniť procesné práva smerujúce k ochrane pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti a tiež práva zabezpečujúce účastníkovi možnosť kontroly súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníkovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný, a ak áno, akým rozsudkom - akými konkrétnymi výrokmi - je viazaný). Nezanedbateľným je tiež procesné oprávnenie účastníka preveriť, či súd vyhlásil rozsudok oznámenom mieste a v oznámenom čase (hľadisko miestne a časové). (porovnaj uznesenie NS SR 7Cdo/ 54/ 2011).

Pokiaľ obsah súdneho spisu dáva (má dávať) hodnoverný obraz o súdnom konaní, je v danom prípade namieste záver, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku neboli riadne oznámené. Uvedeným postupom prvostupňového súdu, ktorý sa priečil § 156 ods. 3 O.s.p., došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm.f/ O.s.p.), odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3: 0 (§ 3 ods. 9 zákona č.757/2004 Z.z o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.